

Už sa stmievalo a Vladimir sa ešte len vracal domov. Neskôr ako obvykle. Aj susedia sa obávali, kde je, keďže sa vždy po práci zastavil, ako všetci z ulice, u Filipa Bilinu. Každý piatkový večer sa tam celá ulica stretávala a klebetila o predchádzajúcom týždni, pretože sa cez pracovné dni nemohli stretávať, keďže skoro všetci pracovali na inom mieste.

No dnes sa Vladimir nezastavil u Filipa. Smeroval priamo domov a ani pohľadom nezavadol o dav zhromaždený okolo Filipovho domu. Odkedy začal pracovať pre ZCP správal sa čudne a s nikým sa nestretával. Na všetkých počudovanie však nešiel k sebe domov, ale s krikom vyrazil dvere Borisa Yerssona. Drevené dvere na rozpadajúcej sa chate by prelomil aj menší pes, a tak to vyzeralo ako by cez ne len preletel. Niekoľko ľudí sa rozbehlo k vyloženým dverám no kým stihli dobehnúť bolo počuť ranu zo zbrane. Nebolo jasné kto vystrelil, keďže obaja vlastnili niekoľko menších pištolí. Keď dav vbehol dnu videli Borisa v kaluži krvi s prestrelenou hlavou. Vladimir stál nad ním a lial na seba a podlahu neznámu tekutinu. Vybral z vreca pokrčenú škatuľku zápaliiek a vybral poslednú, ktorá nebola ohorená. Škrtol ju no nič sa nestalo. Peter, najbližší človek pri tomto celom, sa rozbehol proti Vladimirovi, no kým dobehol stihol Vladimir škrtnúť ešte raz a hodiť zápalku na zem. Všetko vzbĺklo a všetci okrem Petra odskočili od centra ohňa. Niekoľký boli zranení, ale nikto okrem Petra nemal vážne zranenia.

Peter vybehol z domu, ešte stále horiaci, a v panike vbehol do davu ľudí ktorý sa na túto nečakanú udalosť prišli pozrieť. Dav sa rýchlo rozprchol a Peter ostal v plameňoch ležať v strede cesty, medzi ľuďmi s ktorými sa ešte pred pár sekundami rozprával. Nikto nevydal ani hlásku. Niektorý volali záchranku, iný sa snažili pomôcť zranením. V zdesení polovica ľudí ušla a tá druhá bola na toľko šokovaná, že nepovedali ani slovo. Chvíľu ani tí na mobiloch, ktorý volali záchrannú službu, nevedeli čo majú povedať, no po chvíli sa odmlčali.

Cez celé to šokujúce ticho bolo počuť len silné kvílenie z Borisovej chaty, ktorú už plamene celkom pohltili. Všetci to ignorovali a sústredili sa na pomoc zraneným.

O týždeň, v sobotu ráno sa na, už do tla zhorenom, mieste objavil detektív Alladin Trezka. Prišiel tmavozelenou Ladou so značením ZCP-702. Z auta, pozorovaného celou dedinou, vystúpil sám a vykročil priamo k Filipovmu domu. Na ceste ho ale zastavil jeden z obyvateľov zahalený v roztrhanom kožuchu. „Prepáčte,“ ozval sa slabším chrapľavým hlasom, „ale ak idete za Bilinom, tak ten tu už nebyva. Minulý týždeň odišiel na východ za svojím bratrancom. Vravel že sa dlho nevráti.“ „Ďakujem,“ prehovoril detektív tenkým, skoro až detským, hlasom „nevedeli by ste mi otvoriť dvere na jeho dome?“ Vidiečan sa len zasmial. „Vidíte tie dvere. Tie by zvalil aj slabý vetrik...“ chvíľu mlčal „...a určite by mu už nevadilo keby ste ich rozbil. Aj tak už je možno tiež v nebi s ostatnými.“ Detektív sa na chvíľu zamyslel a potom vykročil ku domu. Po pár krokoch sa ale zastavil a obzrel sa za starcom. „Ste v poriadku? Zníete dosť chrapľavo.“ Starec sa na chvíľu zarazil, no potom bez slova odišiel.

Keď prišiel k dverám uvidel, že sú to len dosky opreté o zárubňu. Keď sa chystal otvoriť ich, za ľavé plece sa ho dotkol nejaký človek. Alladin sa preľakol a rýchlo ruku chytil a neznámeho útočníka zhodil na zem. Útočník pri dopade na zem spískol a Alladin si uvedomil že je to žena. „Prepáčte, nevedel som, kto tam je.“ rýchlo zo seba vyhrkol a chcel pomôcť pani zodvihnúť sa. Ako sa ale zohol, pani mu ihneď vlepila takú facku, že ihneď spadol na zem a skoro aj z malého vyvýšenia na ktorom sa obaja nachádzali. „Preboha ste normálny?!“ skríkla žena hneď čo sa postavila.“ Tvár mala zahalenú, ako všetci ostatní v dedine, no bolo vidno, že je dosť našťvaná. „A kto vôbec ste?“ Detektív sa rýchlo zodvihol a chcel sa priblížiť k neznámej žene. „Nech vás ani nenapadne teraz sa približovať, lebo vás udiem znova a teraz to len tak ľahko nerozchodíte.“ Detektív sa zastavil a chvíľu si ženu prezeral, no napokon povedal: „Prepáčte, ale vyľakali ste ma. A prečo sa vlastne takto zakrádate? Už len z vášho hlasu poznám, že niečo tajíte.“ Chvíľkové ticho a vystrašené chovanie ženy po pár sekundách prerušil až rachot z Filipovho domu.

Detektív vbehol do domu a uvidel človeka vyskakujúceho zadným oknom domu. Ihneď sa za ním rozbehol, ale nestihol ho zastaviť. Keď dobehol k oknu uvidel ho bežať do prázdneho poľa za

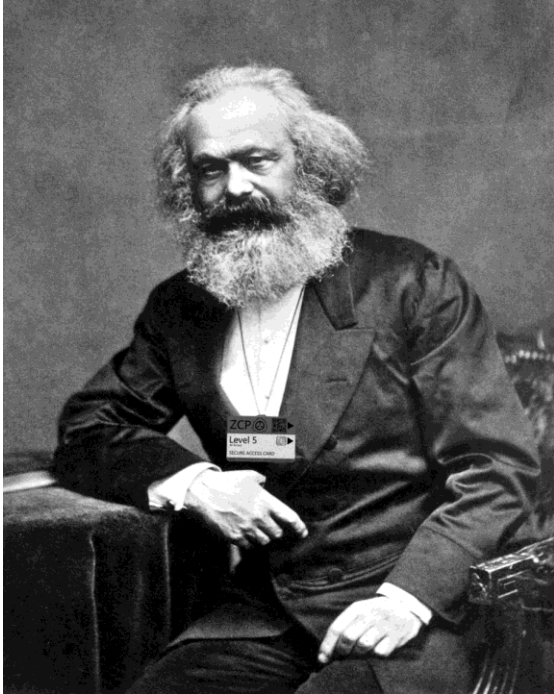
dedinou. „Stojte!” Skríkol, no bolo už neskoro. Utekajúci ho buď nepočul, alebo ignoroval počuť. „Kto to bol?” otočil sa na ženu vo dverách. „Ako to mám asi vedieť, ani som mu nevidela do tváre.” odpovedala rýchlo a ihneď ušla. Alladin sa zamyslel nad povahou týchto ľudí no po chvíli si uvedomil, že v dome bol úplne sám. Vlastne to bola len jedna miestnosť. Na to, že tu už týždeň nikto nebýval a dvere boli skoro neexistujúce to tam vyzeralo celkom nedotknuté. Aj keby to niekto chcel vykradnúť nemal by čo zobrať, pretože Filip si všetko zobral so sebou. Ostali tam len tri stoličky a stôl, za ktorý by sa ich zmestilo aj šesť či sedem, ktorý mal na sebe ešte obrus a bol prestretý ako by sa chystala hostina pre celú dedinu. Na stole bol však aj jeden malý papierik. Vyzeral popísaný kde sa len dal, z oboch strán. Mimo kuchyne tam bol aj gauč a oproti nemu aj televízia. Nevyzerala, že by ešte mohla fungovať, hlavne z dôvodu že mala v strede obrazovky diery. “Pravdepodobne po údere rukou či kopnutí.” Povedal si detektív po tom čo si všimol krvavých stôp na okrajoch praskliny, tiahnucich sa od televízie až ku stolu a od neho ku oknu z ktorého vyskočil neznámi človek. Po chvíli pozorovania sa Alladin rozhodol prečítať si papierik na stole. Keď k nemu prišiel uvidel krvavý odtlačok v jeho pravom dolnom rohu. Predtým ho tam nevidel no teraz akoby sa tam záhadne zjavil. Ihneď ale zodvihol lístok a čítal:

Ahoj kolega Alladin, nevieš možno čo sa tu deje ale ja ti to poviem. Pred týždňom som sa upálil, lebo som nenašiel žiadny iný spôsob ako priniesť ľuďom môj vynález. Ako vieš pracujem pre ZCP, tak ako ty. Nanešťastie som svoj vynález vynašiel na území ZCP a nie na území G.U.L.A.G.-u. Ak by som ho vynašiel v Generálnej Únii Leteckých Autonómnych Gitaristov, tak by tento vynález nebol utajovaný. Teraz sa práve na ich území nachádzaš tak to ti vysvetlím pár skutočností. Odvtedy, keď Gagarin priletel na svojom žariacom guľovom blesku a ľudia sa mu začali klaňať, zmizli zo sveta všetky marshmallows, ktoré vlastnil Karol. Keďže sa jeden z Karolov vzbúril, Gagarin nariadil svojim veriacim zastaviť čas. Od tohto momentu je rok 1769 stále a mesiace sa nepočítajú.

Za môjho života som uskutočnil výskum fosílnych palív, ktoré ťažíme na západe, pri rieke Ob. Je to veľmi nebezpečná oblasť, keďže sa tu nachádza vírus SCP-610. Počas môjho pobytu na západe som sa neraz stretol s anomáliami, ktoré ZCP utajuje. No k jednej sa vďaka vírusu dostať nevie. Je to rastlina, veľmi podobná tulipánu, ktorá sa po kontakte s neživou hmotou rozpráši do okolia a výtrusy zmenia pôsobenie fyzikálnych zákonov v danej oblasti. Rastie ale až za infikovanou oblasťou v pohorí Ural. Podarilo sa mi naspäť za riekou Ob priniesť kosák ktorý som mal so sebou a ktorý bol tomuto javu vystavený. Po kontakte s výtrusmi sa nekontrolovateľne začal točiť. Tento jav sa nezastavoval, naopak stále zrýchľoval. Vtedy mi došlo, že by sme mohli túto anomáliu využiť v motoroch a generátoroch. Ak by sme teda mali tento “nekonečný zdroj energie” nemuseli by sme ťažiť ropu pri infikovanej oblasti.

Práve som teda zachránil ľudstvo a pravdepodobne zničil celý vesmír. So srdečným pozdravom Vladimir Stanin. P.S. Povedz Ištvánovi že jeho syn Peter je tu a je v poriadku.

“To snád písal nejaký blázon.” Znova si sám pre seba povedal Alladin. Ale bolo by to zaujímavé. Ak by skutočne existovalo to, o čom Vladimir písal, znamenalo by to prevrat v energetike. Nemuseli by sme sa spoliehať na fosílnu palivá, ktoré sa ťažia nebezpečne blízko rieky Ob. Ale kvôli tomu tu niesom. Musím ešte prehľadať Vladimirov a Borisov dom.

Ištván Orech, zakladateľ a člen O5 rady v ZCP, na stretnutí hlavných členov O5 rady.

Peter Orech, syn Ištvána Orecha, veterán západného frontu, u Filipa Bilinu doma, tesne pred incidentom.

Vladimír Stanin, vynálezca a veterán západného frontu, vo vojenskej uniforme, mesiac pred tým ako bol poslaný na západný front.

